

Malá nověna k Aničce Zelíkové

/19.7. 1924–11.9. 1941/

Všechno je tak krásné... S nikým bych nechtěla měnit.
Mé srdce... bije... pro Ježíše... mám ho tolik ráda... Důvěřuji.

/poslední Aniččina slova/

1. Ježíši, čím více mi vezmeš, tím více mi musíš dát sebe.
2. Musím se vždy usmát na Ježíše, když si při práci uvědomuji,
že právě tyto nepatrné pohyby přijímá
jako práci na svém vykupitelském díle spásy.
3. Vše, co se s námi děje, podává nám Ježíš,
a na to, co nám Ježíš podává se musíme usmívat.
4. Myslím, že ve chvíli duchovního sv. přijímání,
tak jako při skutečném sv. přijímání,
dává se Ježíš duši zcela.
5. Okolí nám bere klid jen potud, pokud ho necháme
vnikat do hlubin. Hlubiny vyhrazujeme jedině Bohu.
6. Ve chvíli obětování při mši sv. vkládám na patenu
celé své ubohé já, všechnu svou touhu a žízeň,
všechny své prosby.
7. Myslím, že stačí vzít za vzor Marii – ten první svatostánek... stále
s Ježíšem... vždy v blízkosti Ježíše. Je nutno být svatostánkem.
8. Hořet a svítit, mlčet však o svém spalování.
9. Musíme dělat to, co od nás potřebuje Ježíš
a ne se pořád ohlížet po tom, co bychom chtěli my.
10. Bůh potřebuje od nás jen tak maličko k naší svatosti:
abychom se nebránili jeho konání v nás, to je naše posvěcení.